

Патријарх Кирил: Љубав је прави разлог и покретачка снага Божанског деловања

У ноћи између 6. и 7. јануара 2024. године, на празник Рођења Господа и Спаса нашег Исуса Христа, Његова светост Патријарх московски и све Русије г. Кирил служио је Свету литургију у Саборном храму Христа Спаситеља у Москви. Том приликом пролитана је и Божићна посланица Његове светости у којој се, између осталог, наводи:

– Гледајући сваки пут у оно што се десило пре две хиљаде година, покушавамо да појмимо величину чуда Оваплоћења Бога, и не престајемо да се дивимо доброты и милосрђу нашег Створитеља. Током дугих векова човечанство се мучило у напетом ишчекивању Примиритеља (Пост. 49, 10), којег је Господ обећао: Цара праведног и спасоносног (Зах. 9, 9), у Чије име ће се народи уздати (Ис. 42, 4). И тако, када је коначно наступила пуноћа времена, родио се Младенац (Ис. 9, 6), да сваки који верује у Њега не погине, него да има живот вечни. (Јн. 3, 16). Љубав Божја, која превазилази ум (Еф. 3, 19), није послала у свет посредника, ни анђела, ни силног и моћног владара, како су људи мислили; оваплотио се Сам Бог, како би ослободио човека од

власти греха и зла. Достојно је чуђења да се највећи догађај у историји, који су најавили старозаветни пророци, и који су наслутили чак изврсни древни мислиоци, десио тако скромно и неупадљиво за спољни свет. Витлејем је спавао. Јерусалим је спавао. Спавала је читава Јудеја. Господ Сведржитељ, Цар над царевима и Владика Васељене, није се показао свету уз свечане звуке гласа трубе (Пс. 150, 3) и опште ликованье, већ смерно и кротко, у ноћном затишју празне пећине, Којег су величали песмом војске анђела и неколико пастира, који су дошли да виде шта се десило (Лк. 2, 15).

На самом почетку Свог земаљског пута Господ као да жели „да у границама понижавања покаже лик врлине“, размишља светитељ Јован Златоусти. Тако благородно поступа само савршена љубав, која не тражи своје (1 Кор. 13, 4-5), која се не обзнањује и не захтева поштовање и славу, него је спремна да претрпи све несреће и туге ради својих ближњих. „Управо зато“, наставља васељенски учитељ Цркве, „Господ прима моје тело да бих могао да сместим Његову Реч, и, прихвативши моје тело, даје ми Свој Дух, да би ми, и дајући и примајући, саопштио благо живота“ (Слово поводом Рођења Христовог). У томе нам се и открило преобиље љубави Божије, да смо добили истинско благо живота – Самог Господа, од Којег је све, кроз Кога је све и ради Кога је све (Рим. 11, 36). Љубав је прави разлог и покретачка снага Божанског деловања. Он је створио свет и створио човека, обдаривши га богатим даровима. Из љубави је дошао да га спасе када је отпао од општења са својим Творцем. Према предодређењу Створитеља, сав смисао људског живота је у томе да и ми волимо једни друге (Јн. 14, 34). Али како то постићи у свету у коме има толико зла и мржње? За то је најпре неопходно отворити и предати своје срце Богу. Само Он може да га промени и прошири тако да оно, сада тако слабо и ограничено, буде способно да у себе смести и ближње и остале људе, и добротворе, и оне који нас вређају – све оне које смо призвани да волимо по заповести Христовој, подражавајући савршенство нашег Небеског Оца (Мт. 5, 48).

mitropolija.com